

πως μου υπόκειται, τώρα θα είνε τακτική το αντίτιμον της αλλαγής εμπορεί να το στείλεις εις γραμματόσημα.) Τέμενος των Μουσών (διά την Εύθυμον Κόρη και Μέγαν Αλέξανδρον, μόνον αυτά τα δύο είνε δ' αναφερόμενοι, δεν ελήφθησαν.) 'Ιλιον Μελαθρον (και προτάσεις σου θα δημοσιευθύν εις το προσεχές) ελπίζω ότι του λοιπού θα οικονομής ολίγον καιρόν από τας τόσας διασκεδάσεις της εξοχής, και θα μου γράψης.) Κορινθιακόν Κήμα (με τας καλλιτέρας μου εύχας διά τα γενέθλιά σου, και να γίνης ότι επιθυμείς τσόν πολύ) τα Εύσημα δεν στέλλονται: απλώς σημειώνονται και έπειτα μετρούνται: διάβασε τον 'Οδηγόν να ιδής.) 'Υπερήφανον 'Ελληνίδα (που έχει τόσην χαράν να βλέπη εις κάθε φύλλον τ'νομά της) 'Αγριαλοπούδον της 'Ανδρον, 'Ελληνικήν Ψυχήν (βλέπει, δ'ε κατ' των καθυστερούντων θα ληφθούσιν αυστηρότατα μέτρα: η περι ης έρωτης είνε ακόμη συνδρομητρια, αλλά δεν έχει καιρόν να μου γράψη.) 'Αβραν της Κερκύρας (πολύ ενδιαφέροντα είνε τα μου γράφεις περί των παλαιών συνδρομητιών και εκράτσηση σημειώσιν, διότι άλλως τε πλησιάζει ο καιρός της εκδόσεως) 'Φαιδίμην, 'Δαρροστεφή 'Ναυαρχον (έστειλα:) 'Μικράν 'Αρθοδόμητην, 'Παριστιαν (έλαβα:) 'Αμβρακιώτιδα 'Αβραν (έστειλα: αι προάσεις σου εις το προσεχές.) 'Βίγλαν, 'Μελλοτα 'Αδκιμεν (έστειλα:) 'Κόρη του 'Στρομύρος (γράφει μου πούτα φυλλάδια δεν έλαβες, να σου τα εναστέλω.) 'Αρτόνιον Χ.Φραγκάκη (ελήφθησαν κ' εύχαριστώ) 'Μελαγχολικήν Σεληρολάτριάδα κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 11 Αυγούστου θάπανήσω εις το προσεχές.

Αγγέλλονται:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

Διηγήματα
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος εκ 12 τυπογραφικών φύλλων, με εικονογραφημένον τρίχρωμον έξωφύλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3

Διά τους έγγραφόμενους και προπληρωθένους μέχρι τέλους Αυγούστου 1901 το βραδύτερον.

Σημειώσεις. Οι έγγραφόμενοι διά την Δευτέραν Σειράν, αν δεν ήταν συνδρομηταί τις, πρό ολίγου εκδοθείσης Πρώτης, δύνανται, αν θέλουν, να παύσασιν και ταύτην, συναποστέλλοντας έτερα φρ. 3.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκται μέχρι της 25 Σεπτεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δινω να γράφω τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παλείται εν τω Γραφείω μας εις φακέλλους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

548. Δεξιόγραφος.
Θεόν στολίζω μάθη ενόδη
Και απαρτίζω εις την στιγμήν
'Υγρὸν αίσθησις επαναφέρων
'Η μίαν χώραν εστην 'Αφρικίν.
Εστάλη υπό της 'Αντιγόνης

549. Στοιχειόγραφος.
'Αντί δέλτα βάξω μί
Και τί βλέπω 'ετή στιγμή;
'Ολοι οι κόποι περισσοί
'Ημουν κ' είνε νησί.
Εστάλη υπό Τερατίου Α. Λαμαράτου.

250. Πνευματόγραφος.
Πάντα χρήσιμη θα είνε με δασεϊάν αν μάφισης:
'Αν ψι-ην όμως μου βάλης... δια να μ' εύρη θά φρονίσσης.
Εστάλη υπό του 'Αναδουρν Ροδου.

251. Ασθήρ.

★ ★ ★ Νίνεκατασταθούσιν οι άστερισκοί
★ ★ ★ διά γραμμάτων ούτως ώς να ανα-
★ ★ ★ γινώσκοντα: καθέτος ήρωσ διά-
★ ★ ★ σημο: όριζοντίως φιλόστοργος και
★ ★ ★ εύ-υχής: ή: διαγωνίως: δέν πέρ-
ση: στρατηγός και το όνομα δύο
δισατήμων Ρωμαίων.

Εστάλη υπό του 'Ανδουρν Σουλι.

352. Κυβόλεον κερυμμένον και άντεστραμμένον.

1.— Θήρα, Μύκονος, Σύρος, νήσοι Κυκλάδες.
2.— Βαθύς ο βυθός της θάλασσης.
3.— 'Η καλή νομή τα πρόβατα παχύνει.
4.— 'Ο 'Αρης άνδρας δειλούς περιφρονεί.
Εστάλη υπό φιλοπόλεμος του 'Αχιού

353. Κερυμμένη Παροιμία.
'Η μινρούλα μας ή Κάκια
Με τα μακρὰ μαλλιά
Και τα γαλανὰ τα μάτια,
Είχε λίγη ύπομονή
Και καθόλου επιμονή.
Δέν μου λές σου πόθεν γινώσι,
Τί θά γίνη αν μεγαλώση;
—'Δε την και θά μετανιώσση!
Εστάλη υπό της Πικραμένης Καθούλας.

354. Πρόβλημα
Πάππος: έρωτηθείς περί της ηλικίας του είπεν:
'Η ηλικία μου είνε διπλασία της του υιού μου,
του όποιου ή ηλικία είνε τριπλασία της του εγ-
γόνου μου τούτου δέ ή ηλικία δια να φθάση την
ιδιικήν μου χρειάζεται 75 έτη... Πόσον έτών
ήσαν;

Εστάλη υπό 'Αφροδίτης Κανελίδου.

355. Ποικίλη 'Ακροστιχίς.
Το πρώτον γράμμα της πρώτης: των ζητουέ-
ντων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρί-
τον της τρίτης και ούτω καθέτης, αποτελούν τό
νομα μαθητού του Σωκράτους:
1, Δένδρον. 2, Ποιήτρια. 3, Πόλις της 'Ελλά-
δος. 4, Πόλις της Ευρώπης. 5, Μούσα. 6, Μού-
σα.

Εστάλη υπό του Βασιλείου της Σπάρτης.

356. 'Ελληνοσύμφωνον.
α ι ο - ε ε - αι - ο - ει - α α - ε α - αι - α ε ε ι
Εστάλη υπό Τερατίου Λισκαρίτου

357. Γρίφος.
ω - ω Μ $\frac{ω}{ε}$ τέ.
Εστάλη από του 'Ανδουρν Σουλι

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων των φύλλον 21 και 27

268. 'Αγγουρολογιώτατος (άγγου, μωθγι, ώτατος.)— 269. Πείνα πίνα.— 270 Σκούλ-αυλόε.

271. Π Α Ρ Α (τιΑΡΑ Περσικόν...)
Α Κ Ι Σ (νήσοΣ 'ΙΚΑρία...)
Ρ Ι Ν Η (τηΝ 'ΙΡία...)
Α Σ Η Ρ ('ΑΡΗΣ 'Απ' όλους...)

272. Διαίρει και βασι-
λευε. ('Η ανάγνωσις;
άρχίζει από το Δ του
πρωτου τριγώνου και
βαί-ει έναλλάξ άνω και
κάτω εις άριστερών προς
τα δεξιά) κατά τον αυ-
τόν τρόπον εξακολουθεί-
εις το δεύτερον τρίγ-
νον.)— 274. Δότι ήτο τόπι.— 275-276. 1.
'Ασκή, άκμή, άκμήν, άμήν, άφή, άφή. 2.
Φόβος, φόνος, πόνος, πόρος Πάρος, θάρρος.—
277. Τη άν-αλλαγή δια του Α σχηματίζεται ή
άκροστιχίς: ΚΛΟΠΗ (Καλός, Λιμός, Ούλος,
Πόλις, 'Ηλιος).— 278. 'Η Δ άπλασις των Παί-
δων είνε περιοδικήν—Ικανόν να ώρελήση και με-

γάλον και μικρόν.— 279 'Εσο έπιμελής.—
280. ('Η λύσις της Μαγικής Εικόνας θα δημο-
σιευθή εις την 'Αλληλογραφίαν του προσεχούς
φύλλου.)

281. 'Αγέλας (α, γελᾶς).— 282. Τρόχοι-τρο-
χός.— 283. 'Ωστε-τέως.— 284. Ναβουχοδ-ό-
σορ.— 285. 'Ιουλία ('ου-λ-ία.)

286. Α Δ 287. 15+21+6+54= 96.
Σ Ι Ο Ν (15+3=18, 21-3=18, 6
Β Ν (x3=18, 54:3=18).— 288.
Ο Π Ο Ι 'Η εΐσοδος της Διαπλάσεως εν
Α Β Τουρκία είνε ελευθερά, διότι
Ο Σ Σ Α κτ' αρχήν ούδεν επιλήψιμον
Σ Σ δημοσιεύει.— 289. Τη άνταλ-
λαγή δια του Α σχηματίζεται

ή μεσοστοιχίς: ΑΕΤΟΣ (έΑρ, ήμΕρα, έρΤος,
ΠρΟας, ΘάΣος).— 290. 'Επαινούμενος μη πάν-
τα πιστεύε.— 291. 'Οστις έφαγεν εύρίσκει πε-
ρίεγον να πεινά ό άλλος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά και
ηθικά εκδοθέντα υπό της «Δια-
πλάσεως των Παίδων».

Ο 'Αγγελος της 'Αγάπης (60 εικόνες) άδειον φρ. 6 χρυσόδετα φρ. 8 ('Ολίγα αντίτυπα επί χάρ-ου πρώτης ποιότη-
τος: άδειον φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ο 'Αγροτικός Οικίσιος (25 εικό-
νες) άδειον φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Το Βιβλίον της Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Το Θύμα του Φθόνου (20 εικόνες)
άδειον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρών Μυστικῶν (25
τετράδια) άδειον φρ. 3. χρυσ. φρ. 5. ('Ε-
καστον τετράδιον ιδιαίτέρως φρ. 0,15.)

Η Μαρουσία (21 εικόνες) άδειον φρ.
3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Η Μούσα των Παίδων (ποιήματα)
άδειον φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) άδειον φρ. 3,50,
χρυσόδ. φρ. 5

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουριτίδου) Δύο
Σειραί, έκάστη των όποιων τιμάται φρ.
1,20. Αι δύο όμοι χρυσόδετα φρ. 4.

Παιδικόν Θεάτρον (Σενοπούλου)
άδειον φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδα) έκ-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τα 3 όμοι
φρ. 2,50.

Πρόας ο Νικίου (24 εικόνες άδειον)
φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρετοπόλης (24 εικόνες) άδε-
τος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Υπερ Πατρίδος (25 εικόνες) άδειον
φρ. 3,50· χρυσόδ φρ. 5.

Ο Φώτης. 'Εμμετρον Διήγημα υπό
Χ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— 'Εξωτερικού φρ. Χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν 'Ελλάδι λεπ. 15.— Εν τῷ 'Εξωτ. φρ. Χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν 'Αθήναις
'Οδός Πατριών, αριθ. 11 Β, παρά τα Χρυσεΐα

Ετος 23^{ον}. — 'Αριθ. 34

Εν 'Αθήναις, την 25 Αυγούστου 1901

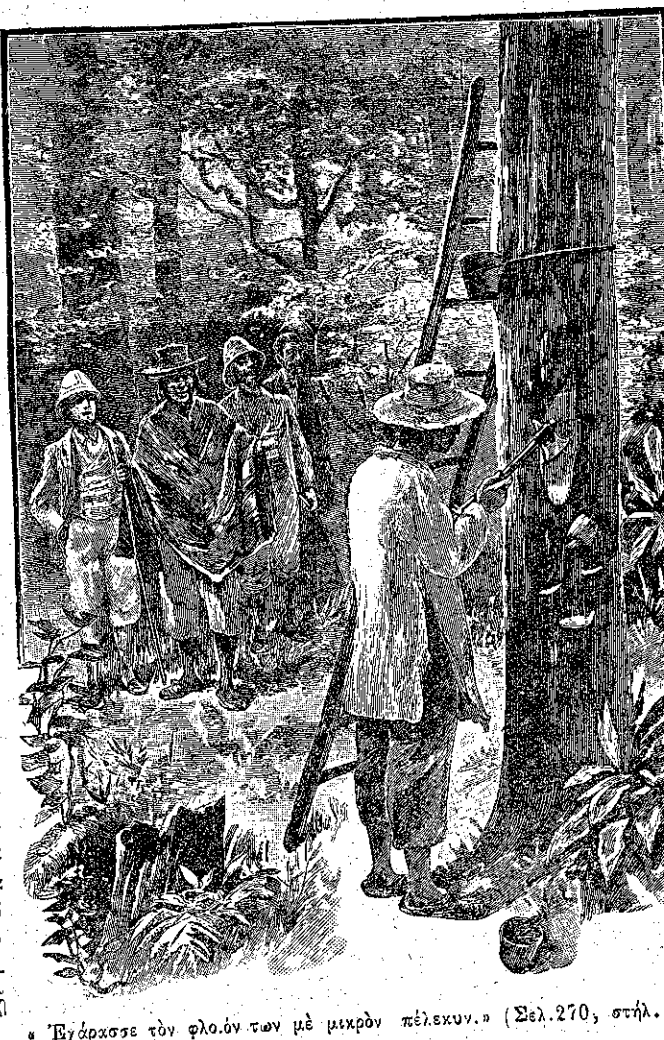
Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)
ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Περί την δεκάτην έσπερινήν ώραν, ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ και ο σύντροφός του άπεχειρέτησαν την οικογένειαν 'Ασομ-
ψίων, έκαληνύκτισαν τον λοχίαν Μαρ-
σιάλην και τον Παύλον, και επέστρεψαν
εις το πλοιαρίον των.

Είτε άκουσίως, είτε από κάποιον προ-
αίσθημα, ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ ήρ-
χισε να συλλογίζεται τα κατά
την Ζορρές Δέν υπήρχε πλέον
άμφιβολία, ότι ο 'Ισπανός αυτός
είχε γνωρίση τον Πάτερ- 'Εσπε-
ραντην, συναντηθείς μετ' αυτού
εις την Καρακασην είτε άλλου,
αφ' ου τον περιέγραψεν άπαράλ-
λακτα όπως το έκαμε πρό ελίγου
και ο κ. Μανουήλ. Διά τούτο δεν
ήδυνάτο τις να επιρρίψη κατά
του Ζορρές την μομφήν, ότι έπι-
νόησε δεθην την συνάντησιν ταύ-
την μετ' του 'Ιεραποστόλου, δια
να επιβληθῆ εις τους επιβάτας των
πλοιαρίων, τα όποια μετέβαινον εις
Σάντα Ζουάνας.

'Αλλ' έξ άλλου, έμενεν ή δι-
αβιβαίσις του 'Ινδου έκείνου
Μπαρέ, ισχυριζόμενου ότι ο Ζορ-
ρές εΐχεν αναπλευση και άλλοτε
τον 'Ορενόκον, τουλάχιστον μέ-
χρι Καρίδας. Μεθ' όλας τας αρ-
νήσεις του 'Ισπανου, ο 'Ινδός επέ-
μεινεν εις ό,τι εΐπεν. Οι ξένοι δεν
συχνάζουν τόσον πολυάριθμοι τας
χώρας αυτές) της μεσημβρινής
Βενεζουέλας, ώστε να κάμη κα-
νείς λάθος και να ελάθη ένα
άντι άλλου. 'Αν επρόκειτο περί
ιθαγενούς, τότε μάλιστα! άλλα
προκειμένου περί του 'Ισπανου
τούτου, με την τόσον ιδιαίτερον
και χαρακτηριστικήν φυσιογνω-
μίαν, ήδυνάτο τις να παραδεχθῆ
ότι ο 'Ινδός έκαμε λάθος;



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
ΤΟΥ Κ. ΔΕΙΟΜΩΝΙΟΝ.

Την αυτήν σχεδόν ώ-
ραν, ο Παύλος εξύπνησε
τον λοχίαν Μαρσιάλην.
'Οταν εξήλθον από τα
δωμάτια των, εύρον τον
κ. Μανουήλ με τους
υιούς του, αναμένοντας.
Μετ' ολίγου κατέφθασαν
και οι δύο φίλοι, οι
όποιοι άνήγγειλαν, ότι ή
έπισκευή της Γα λ λ ι-
ν έ τ τ α ς έπροχώρει,
και ότι το πλοιαρίον θα
ήτο έντελώς έτοιμον την
επαύριον.

'Εξέκίνησαν άμέσως
διά τους άγρούς, έπου
ήσαν ήδη συνηγμένοι οι
γομ έ ρ ο ι.

Οι άγροί αυτοί είνε
μάλλον δάση. 'Εκει ση-
μειόνουν εκ των προτέ-
ρων τα δένδρα, όπως γί-
νεται κατά την εποχήν
της ύλοτομίας, με την
διαφοράν ότι δεν τα ση-
μειόνουν διά να τα κό-
ψουν, άλλ' απλώς διά
να χαράξουν τον φλοιόν
των, —να τα «αλμέξουν»
με μίαν λέξιν, όπως
λέγουν διά τα γαλακτο-
φόρα δένδρα εις την

• Έχάρασε τον φλοιόν των με μικρόν πέλεκυν.» (Σελ. 270, στήλ. α')

Αυστραλιαν. Ο κ. Μανουήλ, άκολουθούμενος υπό τών ξένων του, είσεχώρησεν υπό τους θόλους τών περιέργων εκείνων δένδρων, καθ' ήν στιγμήν οι γομοροι ήρχίζαν, τήν εργασίαν των.

Ο περιεργότατος έν τών έπισκεπτών, εκείνος ό οποίος ένδιεφέρετο ώς βοτανικός περισσότερον, ήτο — περιττόν και νά το είπωμεν, — ό Γερμανός Πατέρν.

Ηθέλησε νά παρακολουθήσθ από πολύ πλησίον τήν εργασίαν, και ό έπαρχος έπροθυμοποιήθη νάποκριθί εις όλας του τας έρωτήσεις.

Η εργασία ήτο άπλουστάτη. Πρώτον έκαστος γομορος, αναλαμβάνων ώρισμένον αριθμόν δένδρων, έχάρασσε προσεκτικώς τόν φλοιόν των μέ μικρόν πέλεκυν, πολύ κοπτερόν.

— Είνε ώρισμένος ό αριθμός τών έντομών; ήρώτησεν ό Γερμανός Πατέρν.

— Περιωρισμένος μάλλον μεταξύ τεσσάρων και δώδεκα, αναλόγως του πάχους του δένδρου, άπεκρίθη ό κ. Μανουήλ. πρέπει όμως νά γίνωνται μέ μεγάλην προσοχήν και άκριβείαν, διά νά μη σχίζεται ό φλοιός βαθύτερα άφ' όσον πρέπει.

— Τότε, άπεκρίθη ό Γερμανός Πατέρν, δέν είνε άκρωτηριασμός, άλλ' άπλή άφαίμαξις.

Μόλις έτελείονε κάθε έντομή, ό χυμός ήρχιζε νά ρέη κατά μήκος του δένδρου μέσα εις μικρόν δοχείον, τοποθετημένον εις τρόπον ώστε νά δέχεται και τήν τελευταίαν σταγόνα.

— Πόσον διαρκεί ή έκροή; ήρώτησεν ό Γερμανός Πατέρν.

— Εξ έως έπτά ώρας, άπεκρίθη ό κ. Μανουήλ.

Μέγα μέρος τής πρώιας, ό Γερμανός Πατέρν και οι σύντροφοί του κατηγάλωσαν περιερχόμενοι τας φυτείας, έν ώ οι γομοροι έξηκολούθουν τó έργον των.

Έπτακσία δένδρα υπεβλήθησαν ούτως εις τήν φλεβοτομίαν αυτήν, έν τής όποιας έξέρρευσε μεγάλη ποσότης ελαστικού κόμματος.

Έπανήλθον εις τήν οίκίαν τήν ώραν του γεύματος, τó όποιον έτίμησαν όλοι μέ μεγάλην όρεξιν. Οι δύο υιοί του κ. Μανουήλ είχαν κυνηγήσει εις τó πλησίον όχωρόν δάσος, και τό κυνήγι, εις τήν παρασκευήν του όποιού είχαν έπιστατήσθ ή μητέρα των, ήτο έξαιρετόν. Έξείρετοί επίσης και οι ίχθύς, τούς όποιους δύο εργάται του κτηματός είχαν άλιεύσει τήν πρωίαν εις τας όχθας του Όρενόκου.

Έξείρετοί και οι κάρποι, και τα λαχανικά του άγροκηπίου, προπάντων δέ οι άγνάδες, οι όποιοί τó έτος εκείνο ήσαν άφθονοί.

Είς τήν τράπεζαν, ό Γερμανός Πατέρν παρεκάλεσε τόν κ. Μανουήλ νά τω έξηγήσθ κατά ποίον τρόπον έξηκολούθει και έτελείωνεν ή συγκομιδή του καουτσού.

— Έάν έμένετε πολλὰς ήμέρας εις

τό Δάνακον, άπεκρίθη ό Έπαρχος, ήθέλωτε έν πρώτοις παρατηρήσθ τó έξής : τας πρώτας ώρας, ύστερ' από τας έντομάς του φλοιού, τό κόμμα τρέχει μέ κάποιαν βραδύτητα. Πρέπει νά περίλθθ μία έβδομός περίπου, έως νά έξαντληθί όλος ό χυμός τών δένδρων.

— Όστε μόνον μετά δικτώ ήμέρας θά έχετε μαζεύσει έλον έλείνο τό κόμμα;

— Όχι, κύριε Πατέρν. Απόψε, κάθε γομορος θαποκομίσει τó προϊόν τής ήμέρας, και έπειτα θά προθί χωρίς άναβολήν εις τό κάπνισμα, τό όποιον εινε άναγκαίον διά τήν αποξηράνσιν του καουτσού. Άπλόνου τό υγρόν έπάνω εις μίαν σαπίδα και τό εκθέτου εις καπνόν πολύ πυκνόν από χλωρά ξύλα. Τότε σχηματίζεται τό πρώτον σκληρόν στρώμα, επί του όποιού επικάθεται και δεύτερον, και τρίτον, έφ' όσον άπλόνου νέον υγρόν εις τήν σαπίδα. Κατ' αυτόν τόν τρόπον κατασκευάζονται ούτως ειπείν ή πητές του καουτσού, οι όποιοί παραδίδονται εις τό έμπόριον, και ή εργασία τελειώνει.

— Και πριν νά έλθθ ή συμπολίτης μας Τρυσών, ήρώτησεν ό Ίάκωβος Έλλώκ, αλήθεια οι Ίνδοί δέν ήξευραν διόλου αυτήν τήν μέθοδον;

— Αλήθεια, άπήνησεν ό κ. Μανουήλ. Μάλιστα ούτε ύπάπτευον διόλου τήν αξίαν του προϊόντος των. Κανείς διό τουτό δέν ήμπορούσε νά προΐθ τήν έμπορικήν και βιομηχανικήν σπουδαιότητα, τήν όποίαν θάπέπτα εις τό μέλλον. Πρώτος ό Γάλλος Τρυσών, εγκατασταθείς κατ' άρχάς εις τόν Άγιον Φερνάνδον και κατόπιν εις τήν Έσμεράλδαν, άπεκάλυψε εις τούς Ίνδούς τήν μέθοδον που σας έξηγήσα.

— Τότε λοιπόν ζήτω ό κύριος Τρυσών και ή χώρα ή όποία τόν εγέννησεν! άνέκραξεν ό Γερμανός Πατέρν.

Και μετ' ένθουσιασμού, προσέπιν όλοι ύπερ του κυρίου Τρυσών και ύπερ τής Γαλλίας.

Τó άπόγευμα, μετ' όλιγώρων ύπνον, ό έπαρχος έπρότεινε εις τούς ξένους του νά διευθυνθόν προς τόν μικρόν λιμένα, όπου έπεσκουάζετο τό πλοιάριον. Ηθέλε νά βεβαιωθί ιδίοις όμμασιν άν ή εργασία είνετοι εις τήν έντέλειαν. Κατήλθον λοιπόν διά μέσου τών άγρών προς τήν όχθην, άκούοντες τόν κ. Μανουήλ, ό όποίος ώμίλει περί του κτηματός του μέ τήν δικαίαν υπερηφάνειαν ίκανού ιδιοκτήτου.

Όταν έφθασαν εις τόν λιμένα, ή Γαλλινέτα, τελείως έπισκουασθείσα, έπρόκειτο νά καθέλυσθ, πλησίον τής Μορίσκης, ή όποία έταλαντεύετο εις τό άκρον του πρυμνησίου της.

Ό Βαλδέξ και ό Πάρσαλ, τή βοηθία των ναυτών και τών εργατών, είχαν περατώσει αίσίως τήν έπισκευήν. Ό κ. Μανουήλ έμεινε πολύ εύχαριστημένος έν τής έπιθεωρήσεως του σκάφους. Τώρα δέν

έμεινε ειμή νά καθέλυσθ εις τόν ποταμόν, κ' έχει πλέον θά έτοποθετούν έν νέον τήν θολωτήν στέγην, θά έστησαν τό κατάρτι και θά έφόρτωναν τα πράγματα.

Τήν ίδίαν έσπέραν ό Παύλος και ό λοχίας Μαρσιάλης θά ήμπορούσαν νά έγκρασταθούν εις τό ύπόγειον, και ό απόπλους θά είνετο τήν έπαύριον, μόλις θά έφώτιζον τόν όρίζοντα και πρώται λάμψεις τής ήούς.

Τήν στιγμήν εκείνην ή ήλιος έδυεν ύπισθεν τών πορφυρών εκείνων άμμών, οι όποιοί προαήγγελλον θυελλόν άνεμον, — περιπτώσεις ευνοική τής όποιας έπρεπε νά έπωφεληθώσιν.

Έν ώ ναύται και εργάται ήτοιμάζοντο νά σύρουν τήν Γαλλινέτα, ό κύριος Μανουήλ Άσσομφών, οι υιοί του και οι ξένοι του, έπεριπάτουν κατά μήκος τής άκτής.

Μεταξύ τών ανθρώπων, οι όποιοί έδοήθον εις τήν καθέλυσιν, τήν προσοχήν του έπαρχου εκίνησεν ό Ζορρές, τύπος φυσικώς διάφορος τών συντρόφων του.

— Ποίος είνε αυτός; ήρώτησε.

— Ναύτης τής Γαλλινέτα, άπεκρίθη ό Ίάκωβος Έλλώκ.

— Δέν είνε Ίνδος;

— Όχι, είνε Ίσπανός.

— Καί που τον ήύρατε;

— Είς τόν Άγιον Φερνάνδον.

— Και κάμνει τόν ναύτην εις τόν Όρενόκον;

— Όχι πάντοτε. Άλλ' έπειδή αυτός μέν ήθελε νά ύπάγη εις τήν Σάντα-Ζουάνα, ήμεις δέ έχρημαζόμεθα ένα ναύτην, ό κυβερνήτης Βαλδέξ έδέχθη τας προτάσεις του και τον έμίσθωσε.

Ό Ζορρές ένόησεν ότι ώμίλου δι' αυτόν, και καταγινόμενος όλονέν εις τήν εργασία του, έτεινε τó ούς, προσπαθών νά μη χάσθ λέξιν.

Τότε ό Ίάκωβος Έλλώκ έκαμεν εις τόν έπαρχον αυτήν τήν έρώτησιν, ή όποία τώ ήλθε φυσικώτατα :

— Μήπως γνωρίζετε αυτόν τόν άνθρωπον;

— Όχι, άπεκρίθη ό κ. Μανουήλ. Μά τί, εταξείδευσε και άλλότε εις τόν Άνω Όρενόκον;

— Ό Ίνδος Μπαρέξ ισχυρίζεται ότι τόν είδεν εις τήν Καρίδαν, άλλ' ό Ζορρές έπιμένει ότι δέν ήλθεν εις αυτά τα μέρη ποτέ.

— Έγώ βέβαια τόν βλέπω διά πρώτην φοράν. ύπέλαβεν ό έπαρχος. Άν τον έβλεπα και άλλότε, θά ήτο άδύνατον νά τον λησμονήσω. Και είπατε ότι πηγαίνει εις τήν Σάντα-Ζουάνα;

— Ναι. Φαίνεται ότι έπιθυμεί νά προσληφθί εις τήν υπηρεσίαν τής Μονής, διότι και άλλότε ήτο δούκιμος μοναχός, δηλαδή πριν γίνη ναύτης. Καθώς λέγει, γνωρίζει τόν Πάτερ-Έσπεράντην, διότι τόν είδε πρό δωδεκαετίας εις τήν Καρα-

κάση, και τούτο φαίνεται πιθανόν, διότι μάς περιέγραψε τόν Ίεραπόστολον άπαλλάκτα έπως μάς τον παριστήτατε και σεις.

— Αυτό όλίγον ένδιαφέρει, υπέλαβεν ό κ. Μανουήλ, αρκει ό Ίσπανός σας νά είνε ίκανός ναύτης. Όπωςδήποτε, εις αυτόν τόν τόπον, δέν πρέπει νά έμπιστεύεται κανείς πολύ τούς τυχοδιώκτας αυτούς, που δέν ειξεύρει ούτε από πού έρχονται και... Ιτως ούτε που πηγαίνου...

— Θά λάβω υπ' όψει μου τήν συμβουλήν σας, κύριε Μανουήλ, άπεκρίθη ό Ίάκωβος Έλλώκ και δέν θά παύσω νά έχω τόν Ίσπανόν υπό έπιτήρησιν.

Ηκουσεν άρα γέ ό Ζορρές όλα ότα έλέγησαν περί αυτού ;... Όπωςδήποτε δέν έδειξε τό παραμικρόν, μολονότι επανειλημμένως τό βλέμμα του ήναφεν ά ό άνησυχίαν... Καί έπειτα, άν και ή περι αυτού όμιλία έπαυθη, όταν ό έπαρχος και οι έπιβάται έπλησίασαν τήν Γαλλινέτα, δεμένην πλησίον τής Μορίσκης, ό Ζορρές έξηκολούθει νά τους προτέξη, χωρίς νά φαίνεται.

Τήν στιγμήν εκείνην συνώμιλου περί του ταξείδιου, και ό κ. Μανουήλ υπεδείκνε πόσον ήτο άναγκάσιον νά έχου εις καλήν κατάστασιν τά πλοίαρια, προκειμένου νάντιπαλαίσουν κατά του ρεύματος, τό όπιόν εινε άρκετά ισχυρόν εις τήν άνωτέραν μόραν του ποταμού.

— Θά συναντήσετε και άλλα στενά, τας έλεγεν, άρκετά δύσβατα, και θά γίνη Ιτως άνάγκη νά συρθού έξω τά πλοίαρια, πράγμα τό όποιον απαιτεί μεγάλην στερεότητα σκάφους και άντοχήν. Τó πλοιάριον του λοχίου Μαρσιάλης είνε όπως χρειάζεται. Άλλ' έπιθωρήσατε και τό ιδίόν σας, κύριε Έλλώκ;

(Ήεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Άγαπητοί μου,

ΠΗΓΑ κ' εγώ μίαν βραδύαν εις τό Ίπποδρόμιον, και είδα όλα εκείνα τα ώραία, τα περιέργα και έκπληκτικά πράγματα, που διασκεδάζουν τόσον τά παιδιά, και τά μικρά καθώς και τά μεγάλα: ίπποδασμάς, άκροβάτας, ίσσοροπιστάς, χορευτάς, παλιάτσους, όλων τών ειδών τά παιγνίδια και τά γυμνάσματα, και εις τό τέλος — ultimo spettacolo — μίαν παντομίμαν. Άπ-

δλα αυτά, τήν ζωηρότεραν έντύπωσιν μου έκαμην δύο κ α λ λ ι τ ε χ ν α ι, — διά νά μετχειρισθώ τήν γλώσσιν του Καισαρος Κικτακμπέλ, άν τον ένθυμήσθε, — ένας άνθρωπος και ένας σκύλος και δι' αυτούς τούς δύο θά σας όμιλήτω σήμεραν, μέ τήν έλπίδα ότι δέν θά σας είπω πράγματα άδιάφορα.

Ό άνθρωπος ήτο νέος, πολύ νέος μάλιστα, δεκαεπτά έως δεκαοκτώ έτών. Η γυμναστική είχε προσδώσθ θυμωσίαν εύμέλιαν εις τό σώμα του, και ή κεφαλή του, ξανθή κεφαλή εφέδρου, συνημίζετο τελείως, διότι ήτο ώραία και αρρενωπή. Ό νέος αυτός παρουσιάσθη κατ' άρχάς μέ τό άλογον. Έφορούσε λευκόν πανταλόνι, κολλητόν, και επίσης στενόν χιτώνα από ατάλα, ίσχυρον, άρίοντα γυμνόν τόν τράχηλον και τούς βραχίονας. Τό μαστίγιον έκροτάλιζε και τό άλογον ήρχιζε νά τρέχη γύρω-γύρω εις τόν στίβον. Έξοπίσιον του ό νέος, τό έπρόφθικνε, τό ήραζε, τό έκαβχάκιε, και έπειτα μ' έν πήδημα εύρίσκειτο όρθιος επί τών νώτων του. Ούτως έξηκολούθει νά τρέχη μαζί μέ τό άλογον, αλλάζων θέσεις, καθήμενος, κατερχόμενος, αναθαίνων, άνορθούμενος. Η δεξιότης του, ή εύκίνησία του, ή ώραιότης του, ή χάρις του εκίνου τόν θυμωτήρον, και οι θεαταί άνευσήμουν και χειροκρότου.

Επειτα ένεφάνισθη ως άκροβάτης και ίσοροπιστής, και μαζί μέ τόν σύντροφόν του, επίσης νέον και δεξιόν, έξετελεσε τά δυσκολώτερα γυμνάσματα ίσοροπίας, αναθαίνων εις πυραμίδας καθισμάτων και γυμναζόμενος εκεί έπάνω, όπως δέν θά εκάμνατε σεις ούτε εις τό στερεώτερον δίλυγον. . . Επειτα έβγήκε πάλιν μέ τό άλογον, και κατέπληξε τόν κόσμον, εύρθεις μ' έν πήδημα από κάτω όρθιος εις τήν ράχιν του ζώου, έν ώ εκείνο έτραχεν όλοταχώς, — και εις τό τέλος έλαβε μέρος και εις τήν παντομίμαν. Παντού δεξιός, εις όλα ώραίος, και κομψός, και χαριτωμένος.

Ό σκύλος ήτο έν άσχημον και γέρικον που λ ν τ ό κ, τό όποιον μάλιστα δέν έκαμην όσα κάμνον άλλοι τετραπόδες κ α λ λ ι τ ε χ ν α ι, περισσότερον γυμνασμένοι. Ό κύριός του, δηλαδή ό δαμαστής του, του έριπτεν ένα μεγάλο τόπι, και ό σκύλος έτοιμος του έδιδε μιά μέ τήν μύτη του και το έσήκωνε ψηλά, και πάλιν πριν πέσθ κάτω, τό εξανακτυπούσε, και πάλιν, έως πού του έφευγεν. Αυτό ήτο όλον του τό παιγνίδι. Άλλ' έγλάσασμεν πολύ μέ αυτόν τόν σκύλον, διότι τόν είχαν μάθη νά ρίπτη τό τόπι και προς τούς θεατάς, οι όποιοί πάλιν τού το έπετούσαν, κ' εκείνος εύθός μέ τήν μύτη του τό πέτουσεν εις άλλους, και έπειτα εις άλλους, έως ότου έκαμεν όλον τόν γύρον του άμφιθεάτρου. Και εκινούσε τόν γέγωτα ή κωμική του δυσμορφία, αλλά

και ή πυρετώδης ζωηρότης και ή νοημοσύνη, μέ τήν όποιαν έξετέλει αυτό τό παιγνίδιον. Έγώ μάλιστα νομίζω, ότι διέκρινα και κάτι άλλο: διέκρινα και χαράν. Ναι, εις τήν δυσειδή μορφήν του σκύλου εκείνου, εις τούς μεγάλους έκφραστικούς ως άθροωπίους όφθαλμούς του, έλαμπε χαρά και άγχαλλιασις, καθ' όλον τό διάστημα που παρεδίδετο εις τήν παιδίαν. Ητο φανερόν, ότι ηύχαριστείτο και υπεργηφανεύετο που έπαίζε τό τόπι μέ τόσον κόσμον, και ή στιγμή εκείνη, στιγμή θριάμβου, ήτο ή εύτυχέστερα του ήμερονακτίου του.

Και τότε, χωρίς νά θέλω, τόν συνέκρινα μέ τόν νέον που έβλεπα πρό όλίγου. Όχι, εις τό πρόσωπον αυτού δέν έλαμπε χαρά. Τό μεΐδιαμα, τό όποιον διέστειλε τά ώραία του χείλη, όσάκις τόν άνευφήμουν και τον έχειροκρότου, ήτο μεΐδιμα τυπικόν, άνόρεκτον, βεβιασμένον. . . ΕπΙ του αγαλατωδούς προσώπου ήτο διακεχυμένη κάποια μελαγχολία άόριστος και δυσδιάκριτος. . . Ο νέος δέν υπεργηφανεύετο δια τά κατορθώματά του και τούς θριάμβους του. . . Ως νά συνασθάνετο, ότι εκείνο που έκαμην εκεί, πιεζόμενος Ιτως υπό τής άνάγκης και υπό τής περιστάσεως, ήτο κατώτερον τής άνωθροωπίνης αξίας, επεκαλείτο έν μεΐδιαμα, άπλώς και μόνον διά νά κρύπτη τήν λύπην του και τήν έντροπήν του. Ναι, θά έντρέπετο που παρεδίδεν έαυτόν εις θέαμα επί πληρωμή. Άνθρωπος αυτός, και νέος, και ισχυρός, και Ισως εύφυής, καταβιβάζόμενος εις τό αυτό έπίπεδον μ' ένα σκύλον γυμνασμένον, και συμμεριζόμενος μετ' αυτού τας έπευφημίας και τά χειροκροτήματα. . . Έχάθη λοιπόν και δι' αυτόν έν έπάγγελμα περισσότερον αξιοπρεπές, μία θέσις όλιγώτερον ταπεινωτική; Και έπασχε, και έντός του κόπου των έπιθίθηνμένων γυμνασμάτων, εκόπιάζεν άκόμη νά κρύπτη τήν όδύνην και τόν σπαραγγμόν τής ψυχής του. . .

Άπεναντίας ό σκύλος, ό όποίος άνιψούτο εις μόραν άνθρώπου, και ήμπορούσε νά βλέπθ κάθε άλλον σκύλον μέ περιφρόνησιν, εφαινετο εύτυχής και υπεργηφανός. Καί δέν είχαν άδικον. Όσω μικρόν και άν ήτο εκείνο που έκαμνε, ήτο άσυγκρίτως άνωτερον από εκείνο που έκαμνεν ό νέος.

Θά μ' έρωτήσετε : Μά είσαι βέβαιος δια τήν χαράν του σκύλου και διά τήν λύπην του νέου; Όχι, δέν είμαι βέβαιος. Είμφορεί νά μου έφάνη, είμφορεί νά ήτο όπτική άπάτη. Άλλ' είμαι βέβαιος διά τό συμπέρασμα, τό όποιον έκαμα φεύγων: ότι τό Ίπποδρόμιον αναθιβάει τά ζώα, και καταβιβάζει τούς ανθρώπους.

Σας άσπάζομαι,

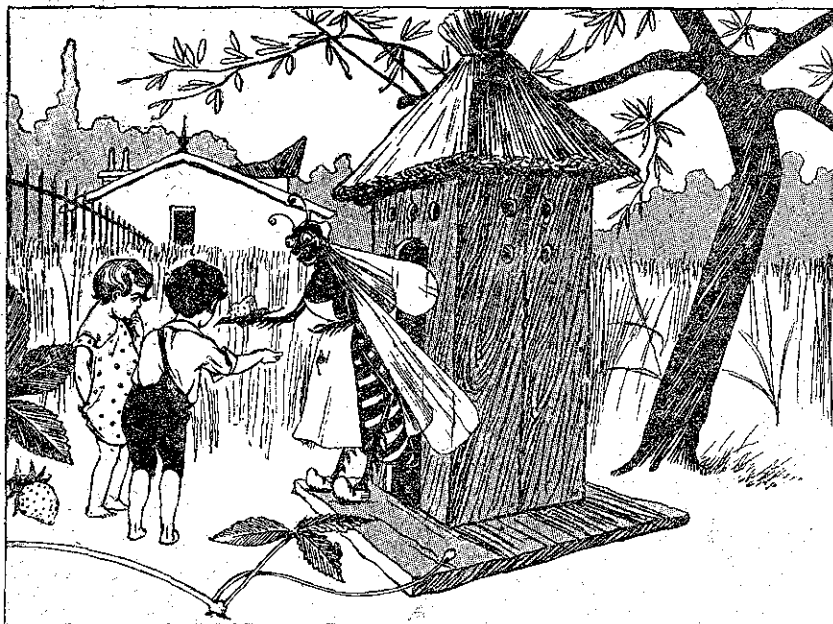
ΦΑΙΔΩΝ



Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'.



Ευθύς ἄμα ἐκτύπησαν, ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνή :

- Ποὶς εἶνε ;
- Ἐμεῖς, Κυρά Μέλισσα, ἀνοιξέ μας.
- Ἡ Κυρά Μέλισσα ἀνοίγει τὴν πορτοῦλα, καὶ παρουσιάζεται με τὸ φόρεμά της, ὅλο γραμμὲς κίτρινες καὶ μαῦρες.
- Τί θέλετε, μικρά μου ;
- Κυρά Μέλισσα, μήπως ἔχεις νά μας πωλήσης ζάχαρι, γιὰ νά φάμε τὲς φράουλές μας ;
- Ζάχαρι δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ἡ κυρά Μέλισσα· ἔχω ὅμως ὠραῖο μέλι, καὶ ἀπὸ αὐτὸ θά σας δώσω μετὰ χαρὰ.

Πραγματικῶς, τοὺς ἔβαλε λιγάκι μέλι ἐπάνω ᾗ ἓνα μεγάλο φύλλο ἀχλαδιάς, καὶ ἔπειτα ἐμβήκε πάλι ᾗ τὸ σπιτάκι της νά ἐργασθῆ, γιὰτὶ ἡ Κυρά Μέλισσα εἶνε καλὴ νοικοκυρά, φίλεργη, καὶ φυσικὰ δὲν ἔχει καιρὸ νά στέκεται ᾗ τὴν πόρτα της καὶ νά φλυαρῆ.

Ἡ Κυρά Μαργα

Ο ΑΝΕΥΣΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Καὶ προσθλέπων τὸν ὁδηγὸν με αὐστηρότητα, οὕτως αὐστηρὰν διατύπωσιν τὴν ἐρωτησίαν του :

- Δέν μου λέγεις ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ προστρέχουν ἀμέσως μάλις ἀκούσουν τὴν σφυρίκτραν σου ;
- Εἶνε φίλοι μου, αὐθέντα.
- Ἐχεις, βλέπω, πολλοὺς φίλους εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.
- Τιμὴ μου, οὐθέντα.
- Ὁραία τιμὴ ! Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ποῦ ἦλθαν πρὸ ὀλίγου εἶχαν ὄψιν κακούργων καὶ ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὡς λησταί.
- Εἰς τὸν τόπον μας, αὐθέντα, καθῆνας ἐνδύεται ὅπως εἰμπορεῖ καὶ ὄχι ὅπως θέλει, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ εὐπατρίδαί.

- Πῶς ; ἦσαν εὐπατρίδαί αὐτοὶ ποῦ εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου ;
- Μάλιστα, αὐθέντα, εὐγενεῖς ὅσον καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι τὸσον πλούσιοι.
- Μπᾶ ! καὶ πῶς τολμᾶς τότε νά τοὺς σφυρίξεις ;
- Καὶ μήπως ξεύρω ἐγὼ ποιοὶ θά κούσουν τὴ σφυρίκτρα μου ;
- Ἀρχισα νά σ' ἐννοῶ, Ἰωβήνε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ὁρδερῖκος με ὕφος καχύποπτον. Σοῦ λέγω ὅμως καθαρά, ὅτι δέν μου ἀρέσουν αὐτὰ τὰ μυστηριώδη σου συνήματα, ποῦ μου κουβαλοῦν ἐδῶ κάθε λογῆς ἀνθρώπους, ἀγνώστους καὶ ὑπόπτους.
- Ἄν ἤξευρα ὅτι θά σας δυσαρεστήσω, Αὐθέντα, δέν θά ἐσφύριζα καθόλου, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ Ἰωβήνος. Ὅσον διὰ τὸν σκοπὸν ποῦ παίζω με τὴν σφυρίκτραν

μου, αὐτὲς εἶνε γνωστὸς καὶ δημοτικώτατος εἰς τὸν τόπον. Εἶνε ὁ χαιρετισμὸς τοῦ εὐγενοῦς καὶ φυσικοῦ μου κυρίου, ὅσοι δὲ τὸν ἀκούουν, προστρέχουν νάδελεφωθοῦν μ' ἐκεῖνον ποῦ τον παίζει.

— Τοῦ φυσικοῦ σου κυρίου ! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητῆς. Εἶσαι, καθὼς μοῦ εἶπαν, ἀπὸ τὴν Μαζέρην, πολίτης ἐλευθερος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Μαζέρη εἶνε προσηρημένη εἰς τὸ Κράτος, ἄρα φυσικός σου κύριος εἶνε ὁ Μεγαλειότατος βασιλεὺς μᾶς Λουδοβίκος ὁ Δωδέκατος.

— Ἄς εἶνε καὶ ἔτσι, Αὐθέντα, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωβήνος με ὕφος γλυκύτερον. Ἄλλὰ πλησιάζομεν εἰς τὴν Ταρασκώνην. Εἶνε καιρὸς νά τρέξω πρωτῆτερα εἰς τὴν πόλιν, διὰ νά παραγγείλω τὸ δεῖπνον σας. Ἀπόψε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θά λάβω τὴν τιμὴν νά σας κάμω μίαν ἀλτησιν.

Ἐξώρμησε τότε με καλπασμόν, ὀλίγον ἔλειψεν νάνατρέψῃ κατὰ τὴν διάβασίν του ἓνα τῶν λογοφόρων, καὶ ἐξηρανίσθη εἰς νέφος κονιαροῦ, προσποιούμενος ὅτι δέν ἤκουε ποῦ τον ἔκραζαν... Ἐσπευδε νά προειδοποιήσῃ τὸν ξενοδόχον καὶ νά τον παρακαλέσῃ νά μὴν ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητά του, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν εἶχε φοβηθῆ ἔως τώρα, διότι εἰς τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὅποια εἶχον διέλθῃ, κανεὶς δέν ὠμίλει γαλλικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ὁδηγὸς ὑποπτos. — Αἱ πανουργίαι τοῦ Ἰωβήνου. — Ὅταν δέν ἐννοῆ κανεὶς, εἰς οὐδὲν χρησιμεύει νάκούῃ.

Ἡ συνοδεία ἐπλησίαζε τώρα τὴν πύλιν τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εὕρισκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς γέφυρας τοῦ Ἀριέζου. Ἐκεῖ πλέον δέν ὑπῆρχε φόβος προσβολῆς, καὶ ἅπαξ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ταρασκώνην, διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον κυριότητα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὁ κύριος Ὁρδερῖκος θά εὕρισκεν ὄσσην ἤθελε προστασίαν ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τῶν ὁποίων ἐαχόπευε νά ζητήσῃ τὴν συμβουλήν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ διαγωγή τοῦ Ἰωβήνου θά ἐξηκολούθει : νά τῷ φαίνεται ὑποπτos.

Τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ταρασκώνης ἦτο καλόν. Ὁ ξενοδόχος, ὀνόματι Ἰωάννης Βουρνάκος, εἶχε κληρονομήσῃ οὕτως εἰπεῖν παρὰ τῶν προγόνων του καὶ τῶν προκατόχων του, μίαν ἐκτακτὸν ἱκανότητα νά παρασκευάζῃ φαγητὰ ὀρεκτικώτατα, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖόν του εἶχε μεγάλην φήμην καὶ πολλοὺς πάντοτε πελάτας.

Ὁ Ἰωάννης Βουρνάκος πιθανὸν νά μὴν ἐνόησεν ἐντελῶς, διὰ ποίους λόγους ὁ Ἰωβήνος δέν παρεκάλεσε νά μὴν ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν κύριον Ὁρδερῖκον, ὅτι διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρθόννης. Οὐχ' ἦττον καλῆ τῆ πίστει τοῦ το ὑπεσῆθη, ἀναποδίδων τὴν ἐκδουλεύσιν τοῦ Ἰωβήνου, ὁ ὁποῖος

ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του τὸσφ σημαντικὸν ταξειδιώτην, με ἀκολουθίαν μάλιστα ἐννέα ἀνθρώπων καὶ δεκαεξ κτηνῶν !

Ἐγκατέστησε λοιπὸν τὸν κ. Ὁρδερῖκον εἰς τὸ καλλιτέρον του δωμάτιον, καὶ ἄμα ἠτοιμάσθη τὸ δεῖπνον, ἠθέλησε νά ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἐπίσημον ξένον. Ἡ εὐλαβὴς αὐτῆ προθυμία καὶ ἡ αὐωυλία τοῦ ξενοδόχου, ἐνέπνευσαν εἰς τὸν κύριον Ὁρδερῖκον τὴν ἰδέαν νά ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀπέπεμψε λοιπὸν τοὺς ὑπηρετῶς του καὶ τὸν ὁδηγόν, καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἰωάννου Βουρνάκου, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νά ἐρωτᾷ περὶ ὄλων ὅσα ἐνδιεφέρετο νά μάθῃ.

Οὕτως ὁ κύριος καθηγητῆς ἀπέκτεσε ἀρκετὰς γνώσεις περὶ τῶν διαφόρων δρόμων καὶ σταθμῶν τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ μερικὰς ἀκόμη ὑπονοίας κατὰ τοῦ ὁδηγοῦ του, ἐξ αἰτίας τῆς προφανοῦς στενωχίας, με τὴν ὁποίαν ὁ Βουρνάκος ἀπεκρίνετο εἰς τὰς περὶ Ἰωβήνου ἐρωτήσεις προσέχων νά κρατήσῃ τὸ μυστικόν του.

— Πολὺ ὀλίγον τὸν γνωρίζω, ἔλεγε. Περνοῦν, βλέπετε, τὸσοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Ἄλλὰ καὶ τίποτε καλὸ δέν ξέρω γι' αὐτόν. Εἶνε πολὺ λαμπρὸ παιδί...

Ὅταν παρετέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Ἰωάννης Βουρνάκος ἀπεσῆθη, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὁρδερῖκου, εἰδοποίησε τὸν Ἰωβήνον ὅτι ὁ κύριός του τὸν ἀνέμεινε.

Μόνον ποῦ εἶδε τὸν κ. Ὁρδερῖκον, ὁ Ἰωβήνος ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ὅτι δέν ἦτο εὐνοϊκὴ ἡ σιγὴ διὰ τὴν αἴτησιν, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νά τῷ κάμῃ. Στήριζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, με ὕφος δικαστοῦ, με μέτωπον συνωφροσμένον, με βλέμμα αὐστηρόν, ἔ καθηγήθη ἐκύτταζε τὸ ποτήριον καὶ τὴν φιάλην τοῦ γλυκοῦ οἴνου, ἀποτεθειμένα πλησίον του ἐπὶ σιτηνοῦ μεταλλίνου δίσκου.

— Πρόκειται νά μου ζητήσης κάποιαν χάριν, Ἰωβήνε, εἶπεν. Ἄς ἴδωμεν, τί θέλεις ;

— Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβήνος, ἰδοῦ τί ἐξαιτοῦμαι ταπεινῶς ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας. Ὑπεσῆθητε νά μου πληρώσετε πέντε χρυσὰ σκούδα, ἄμα φθάσωμεν εἰς τὸ Βέρναζον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχω νά κάμω εἰς τὴν Ταρασκώνην μίαν παραγγελίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται προκαταβολή, θά μου ἐκάμνατε πολὺ-πολὺ μεγάλην χάριν, ἂν ἤθελατε νά μου πληρώσετε τὰ δύο ἀπὸ τὰ πέντε αὐτὰ σκούδα.

Ὁ κύριος Ὁρδερῖκος ἐμόρφασεν, ἐστήριξε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικὸς. Ἐπειτα ὑπεμείδισεν καθ' ἑαυτόν, ἐρρόφησεν ὀλίγον κρασί, διὰ νά καθαρίσῃ τὴν

φωνὴν καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωβήνον ἐντόνωσ :

— Ὅτ σου δώσω εὐχαριστῶς τὰ δύο χρυσὰ σκούδα, ἀλλ' ὄχι χάρισμα ! Ἄ, μή το ἐλπίσης αὐτὸ, κατεργαράκο μου ! Ὅτ σου τὰ δώσω ὑπὸ ἓνα... ὑπὸ δύο... ὑπὸ τρεῖς μάλιστα ὄρους. Καὶ ἰδοῦ ὁ πρῶτος : Ἰκανοποίησε τὴν περιέργειάν μου. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐπροσκυνοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τὸ κόκκινον ἀλογόν σου, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰσραηλίται τὸν χρυσοῦν μόσχον, μήπως εἶνε ἔθνηκοι, εἰδωλολάτραι ;

— Ὅχι, Αὐθέντα, ἀπεναντίας εἶνε πολὺ καλοὶ χριστιανοί. Ἄλλ' ἡ πτωχεία των δέν τους ἐμποδίζει νάναγνωρίζουν, νά ἐκτιμῶν καὶ νά θαυμάζουν πᾶν ὅ,τι εἶνε ὠραῖον. Καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτόν τίποτε δέν ἐκτιμᾶται περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἵππον καθαροῦ αἵματος καὶ τελείου τύπου.

— Καὶ τί ἐνδιαφέρονται οἱ ἔλαεινοὶ αὐτοὶ χωρικοὶ διὰ τὰ ὠραῖα ἄλογα ; Μήπως καθολικεῖουν ποτέ ;

— Ἀλλὰ διατί τότε καὶ οἱ πρίγκιπες, οἱ βασιλεῖς, οἱ αυτοκράτορες, εὐχαριστοῦνται νά κυττάζουν τὰ ἄστρα, ἄφ' οὐδὲν ἠμποροῦν νά τα ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ στερέωμα καὶ νά στολίσουν με αὐτὰ τὴν πόρτην τοῦ καπέλου των ;

— Ἐσὺ, βλέπω, ἔχεις λόγους καὶ ἀντίλογους ἄλλ' ἂν ἀρχίσας τὰ σοφίσματα, δέν θά τελειώσωμεν ποτέ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὁρδερῖκος, εὐχαριστήμενος κατὰ βάθος διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἰωβήνου. Ἄς εἶνε ὑποχωρῶς πρὸς τὸν πρῶτον ὄρον, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε δέν μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ. Μὴ νομίσῃς ἔμωσ ὅτι θά μ' εὕρῃς τὸσον εὐκόλον καὶ διὰ τοὺς δύο ἄλλους. Ἄκουσε τώρα τὸν δεύτερον : θέλω νά μου παραδώσης ἀμέσως τὴν ἀργυρᾶν σφυρίκτραν σου, καὶ ἐγὼ θά σου τὴν ἐπιστρέψω ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Βέρναζον.

— Τὴν σφυρίκτραν μου ;

— Ναι. Οἱ ὄξεις τῆς ἡχοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ προστρέχουν ὅταν τοὺς ἀκούουν, ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους μ' ἐνοχλοῦν.

Ὁ Ἰωβήνος ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν σφυρίκτραν, ἀλλ' ἐνῶ ἦτο ἐτοιμος νά τὴν παραδώσῃ, ἐστάθη ὡς νά μετενόησε καὶ εἶπε :

— Καὶ ὁ τρίτος ὄρος, Αὐθέντα ;

— Ὁ τρίτος μου ὄρος εἶνε, ὅτι δέν θά κάμῃς οὔτε βῆμα ἀπὸ πλησίον μου, εἰς ὄλον τὸ διάστημα ποῦ θά εἴμεθα ἐδῶ, καὶ ὅτι ἐπὶ παρουσίᾳ μου θά πληρώσης τὴν προκαταβολὴν εἰς τὸν ἔμπορον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι δέν σ' ἐμπιστεύεται ἀπὸ τὰ μούτρα σου...

Ἡ νέα αὐτῆ ἀπαιτήσις τοῦ Ὁρδερῖκου δέν ἐστενωχώρησε τὸν Ἰωβήνον, ὅσον ἐπερίμενον ὁ κύριός του.

— Πολὺ εὐχαριστῶς, Αὐθέντα, ἀπεκρί-

θη. Ἄφ' οὐ μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νά διαπραγματευθῶ ἐμπρὸς σας τὰς μικρὰς μου ὑποθέσεις, δέν ἔχετε παρὰ νά προσκαλέσετε ἐδῶ τὸν Ἄνσωμον τὸν σαγματοποιόν. Εἶνε πρῶτης τάξεως τεχνίτης, καὶ ἔχει πελάτας τοὺς μεγαλητέρους ἄρχοντας τοῦ βασιλείου ! Ὅσον διὰ τὴν σφυρίκτραν μου, ἰδοῦ, σᾶς τὴν παραδίδω ἄλλὰ τολμῶ, Αὐθέντα, νά σας παρακαλέσω νά μὴ μοῦ τὴν χάσετε, διότι μοῦ εἶνε πολύτιμος.

Πολύτιμος... Αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἐσχημάτισε καὶ ὁ σοφὸς κύριος Ὁρδερῖκος, ἄφ' οὐ παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἡ ἀργυρᾶ σφυρίκτρα ἐκοσμεῖτο δι' οἰκοσῆμον, ὄχι τὸσον εὐκρινῶς ἀποτυπωμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μόνον τρεῖς κρίνοι ἐφαίνοντο καθαρώς. Καὶ τὴν ἐφύλαξεν εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον τὴν μετεχειρίσθη διὰ νά καλέσῃ ἓνα ὑπηρετὴν τοῦ ξενοδοχείου, τὸν ὁποῖον διέταξε νά υπάγῃ νά φέρῃ τὸν Ἄνσωμον, τὸν σαγματοποιόν.

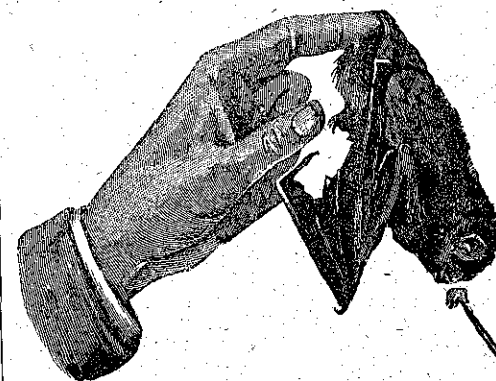
Ὁ Ἰωβήνος ἔμεινε ἀφωτος καὶ ἤσυχος καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἄλλ' ὅταν, μετ' ὀλίγην ὥραν, ὁ γηραιὸς Ἄνσωμος, ὑπέικων εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ταξειδιώτου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Ἰωβήνος ἔτρεξεν εὐθύς εἰς προῦπάντησίν του, καὶ γρήγορα-γρήγορα τοῦ ἔκαμεν ὀλόκληρον ὀμιλίαν εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ Ὁκ, τὴν ὁποίαν, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ κύριος Ὁρδερῖκος δέν ἐννοοῦσε καθόλου.

— Ὀμιλεῖς γαλλικά ; ἠρώτησεν ὁ καθηγητῆς τὸν σαγματοποιόν, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρηε ὑποκλινόμενος εἰς κάθε βῆμα.

— Μάλιστα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διατάγας σας, Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ τεχνίτης. (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΟΥΛΙ Η ΟΧΙ ;



— Πφ ! τί ἄσχημο πουλί ! εἶπεν ἡ Ἐλενίτσα, παρατηροῦσα με μορφοσμὸν ἀηδίας μίαν νυκτερίδα, τὴν ὁποίαν ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός της ἐκράτει κρεμασμένην ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου.

— Ἐν πρώτοις, εἶπεν ἐκεῖνος, δέν εἶνε πουλί.

